

Svi putevi vode u Rim

Nedelja 10. februar

Fruška gora, Novi Rakovac

Akcija pod nazivom Svi putevi vode u Rim

učesnici iz Udruženja Poželi želju, Subotica, Udruženja Fruškogorštak iz Novog Sada i Planinarskog društva Jelenak iz Pančeva, ukupno nas 80

Trasa pešačenja: Novi Rakovac – Dombo – Salaksije – izvor Neven – manastir Rakovac – pećina Beli majdan – vrh Gradac – Dumbovački potok – Rim – manastir Beočin – Beli čin, restoran
Deo grupe se odvojio posle pećine Beli Majdan i nešto kraćim putem došao do Rima, šumske zajednice.

List

Information

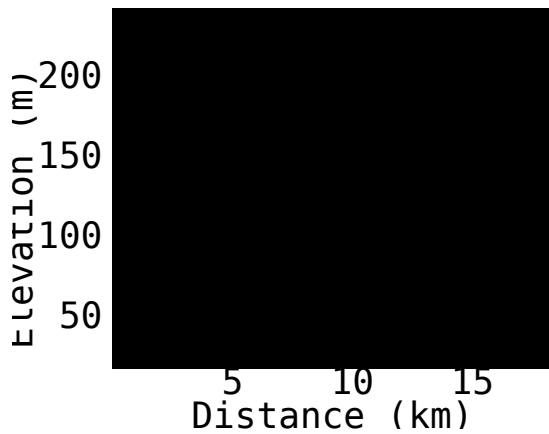
Click following button or element on the map to see information about it.

[Lf Hiker](#) | [E.Pointal](#) contributor

Svi putevi vode u Rim

[_GPX](#)

Profile

No data elevation

Name: *No data*

Distance: *No data*

Minimum elevation: *No data*

Maximum elevation: *No data*

Elevation gain: *No data*

Elevation loss: *No data*

Duration: *No data*

Description

An exceptionnal trail trough ...

Mila je i ovaj put bila najraspoloženija za pisanje pa njene utiske objavljene na FB prenosimo i ovde:

„Još uvek verujem da neke stvari mogu da nas spasu, da nam pomognu da opstanemo ili barem da nam bude bolje, da nam poboljšaju kvalitet života. Snaga volje, borba, upornost i želja. Možda želja treba da bude na prvom mestu. Ne želim da vas zamaram pričom „šta je moglo da bude“. To ne želim ni ja da znam. Briga me je „šta je moglo da bude“, evo me sa vama na putu za Rim.

Zoran je ispunio svoje obećanje i nagradio učesnike akcije „Četiri godišnja doba“. Da objasnim. Svi mi koji smo bili učesnici akcija u Subotičkoj peščari posvećenim: proleću, letu, jeseni i zimi i uspešno prepešačili 4×32 kilometra nagrađeni smo akcijom“Svi putevi vode u Rim“. I zaista, sve nepoznato se smatra veličanstvenim. Gde je Rim?

Subotica, nedelja, 10.februar 2019.godine. Još pre 7 časova, nas skoro šezdesetoro kreće u večni grad, jer svi putevi vode ka njemu.

Pasoše, doduše, nismo poneli, jer naš organizator ima jake veze. U šaragama tradicionalno vlada vesela atmosfera, smeh i samo smeh. Prođosmo pored Rimskih šančeva i brzo stigismo na početnu tačku naše akcije. Nismo sami. Sa nama su i planinari iz Novog Sada i Pančeva.

Kretosmo prema Rimu iz Rakovca, malog mesta ispod Fruške gore. Tako malo, a tako puno ima da vam pokaže. Na oko dvadesetak kvadratnih kilometara naići ćete na arheološke ostatke, na spomenike komunističke ere i na pravoslavne relikvije.

Prvo smo posetili Gradinu, arheološko nalazište od velikog značaja. Tu ima ostataka crkve iz srednjeg veka, a na tom mestu je bio i manastir Dombo. Spalili su ga Turci. Pronađeni su takođe i ostaci koji datiraju čak iz starog gvozdеноg doba.

Manastir Rakovac je star koliko i samo naselje. Legenda kaže da je neki Raka Milošević, slučajno usmrtio jelena koji je po hrišćanstvu simbol samoće. Zarekao se da će na tom mestu sagraditi svetinju i održao je obećanje. U manastiru je bila partizanska štamparija za vreme drugog svetskog rata. Zbog toga su ga neprijatelji spalili i srušili mu zvonik.

A dalje, preko Salaksije, prelepog vikend naselja idemo do pećine „Beli Majdan“. Sa Salaksije se pruža predivan pogled na Dunav i Novi Sad.

Beli majdan je pećina nesvakidašnjeg izgleda. Nekada je korišćena kao kamenolom i njena glavna dvorana je nastala iskopavanjem kamena koji je korišćen za izgradnju manastira. Pećina je zaista pravi biser, a iznad nje se nalazi vidikovac odakle puca pogled na celu severnu stranu Fruške gore.

Nakon ovog posebnog doživljaja grupa od 80 planinara se deli na jednu veću i drugu manju. Veću grupu, u kojoj sam i ja, predvodi Milenko Marjanov i mi krećemo dužom stazom. Ruža mi reče da ću četvoronoške. Dobro, mislim se nešto, da i to

probam. Penjemo se na Gradac. Prilično je bilo oštro, ali su mi dve noge i jedan štap bili dovoljni da savladam sve prepreke. Ulazak u ovakve predele Fruške gore je bilo za mene nešto potpuno novo. Uvek sam hodala markiranim stazama i delovima koji su dosta pitomi. Ovo je prava prašuma. Stoletna bukova stabla na strmim padinama, potok koji vijuga negde dole, daleko od pogleda i senka duboke guste šume unose u mene neko strahopoštovanje prema njenom veličanstvu prirodi. Drago mi je što nisam sama. Spustismo se najpre do odvajanja ka vodopadu Dumbovo. Nažalost, nemamo vremena da ga posetimo. Preskačemo potok i krećemo na poslednji uspon. Lagano, bez velike muke, nagrađeni slavolucima od bršljena i bokovima visibaba stižemo na cilj, u Rim, na proplanak na kome je šumarska kuća. Tu nas čeka ekipa koja je pešačila kraćom stazom predvođena Sinišom.

U Rimu upoznajemo bračni par Kokić, Sonju i Svetozara. Potrudili su se da nam ispričaju zanimljivu priču o zajednici koja više od jednog veka vodi brigu o šumama, koje su u njihovom privatnom vlasništvu. Zajednica od osnivanja do danas broji 46 članova. Upravni odbor donosi odluke. Gospođa Sonja Kokić je prva žena predsednik od 2015.godine. Zanimljivo je da je zajednica osnovana 1903.godine,, a da do 1960.nije imala ženskih članova. Domaćinski se brine o svakom stablu. Šuma je vertuelno podeljena na jednake delove. Ne prodaje se. Svaki član zajednice ima pravo na 12 kubika ogrevnog drveta godišnje. Slušajući ovu priču poželela sam da ovaj sjajan primer bude uzor celoj našoj naciji. Ovo je dokaz da se slogom može graditi budućnost.

Postala sam bogatija za jedno novo, divno poznanstvo i za jedan poučan primer.

Još nešto zanimljivo sam čula od gospodina Kokića. Vrt koji se nalazi pored manap Beočin, napravljen je po uzoru na pariske vrtove. Sadnice i tvorci su došli iz Francuske da kreiraju vrt. On je i danas u životu.

Druženjem i ručkom u kafani u Beočinu završila se ova

zanimljiva, neobična i malo tajanstvena akcija.
Neka nas naše želje uvek vode na ovako lepa mesta! Zorane,
možeš buduće akcije da krstiš po svim svetskim metropolama.
Možda stignemo i do Tokija. Treba imati želje, a one se mogu i
ostvariti. Uz maslačak, sve je moguće.“